

Arrest

nr. 225 873 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KALENGA NGALA
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die *loco* advocaat C. KALENGA NGALA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 5 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar wettelijk geregistreerde partner, die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 4 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 5 maart 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.09.2018 werd ingediend door:

*Naam: [R.D.B.]
Voornaam: [M.]
Nationaliteit: Brazilië
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: [V.T.M.]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

In casu deed betrokkene een aanvraag gezinshereniging met haar wettelijk geregistreerde Belgische partner de heer [B.E.W.] (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Betrokkene moet dus voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° (...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet op 22.01.2019. Ondertussen woont betrokkene opnieuw in bij de referentiepersoon en is er een nieuwe verklaring wettelijke samenwoning afgesloten dd. 11/02/2019 dewelke nog niet is geregistreerd in het rijksregister.

Gezien de vorige aanvraag wettelijke samenwoning is stopgezet en de nieuwe aanvraag nog niet is geregistreerd voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Verwerende partij vermeldt in haar motivering van de bestreden beslissing louter dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis; § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, met name omdat de nieuwe aanvraag tot wettelijke samenwoning dd. 11.02.2019 nog niet geregistreerd werd in het rijksregister.

De bestreden beslissing maakt echter geen melding van de gezins- en economische situatie van verzoekster en vermeldt niet waarom een weigering van de aanvraag tot gezinshereniging gerechtvaardigd is in het licht van de bescherming van haar recht op arbeid alsook haar recht op een gezinsleven, die respectievelijk worden gegarandeerd door artikel 23 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster oefent immers professionele activiteiten uit in België, hetgeen door de weigering van haar wettig verblijf en de intrekking van haar attest van immatriculatie onmogelijk wordt. Bovendien onderhoudt zij een gezinsleven met haar partner de heer [B.] en diens kinderen [S.] en [L.], die haar als een tweede moeder beschouwen. Dit gezinsleven zou bij een eventuele verwijdering van het grondgebied van verzoekster onmogelijk worden.

Het feit dat de bestreden beslissing een dergelijke zware impact heeft op grondrechten die door grondwettelijke en verdragsrechtelijke bepalingen beschermd worden, maakt dat deze beslissing gemotiveerd dient te worden in het licht van deze bepalingen alsook in het licht van de gezins- en economische situatie van verzoekster. Het feit dat deze elementen ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing, maakt dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

In dit verband heeft de Raad van State geoordeeld dat « le controle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (C.E., 25 avril 2002, n°105.385).

Het is met name het afdoende karakter van de motivering die hier duidelijk in het gedrang komt.

Bovendien gaat de motivering voorbij aan de concrete omstandigheden waarin de wettelijke samenwoning werd beëindigd. Deze werd met name éézijdig beëindigd door de heer [B.] na een periode van huiselijk geweld tussen beide partners, maar er werd snel nadien een nieuwe verklaring tot wettelijke samenwoning gedaan. Het feit dat de verwerende partij in zijn motivering de concrete omstandigheden van de beëindiging van de wettelijke samenwoning niet vermeldt en de beslissing desgevallend niet motiveert in het licht van recht op gezinsleven van verzoekster, draagt bij tot het niet afdoende karakter van de motivering van de bestreden beslissing.

Deze niet afdoende motivering maakt aldus een duidelijke schending uit van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het algemeen beginsel behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en van het algemeen beginsel van voorzichtigheid. De schending van deze wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen maakt een duidelijke grond voor nietigverklaring van de bestreden beslissing uit.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie geweigerd, meer bepaald als partner van een Belg met verwijzing naar de bepalingen van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning éézijdig werd stopgezet op 22 januari 2019. Voorts wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij opnieuw bij de Belgische referentiepersoon woont en dat op 11 februari 2019 een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning werd afgesloten, maar dat deze verklaring nog niet werd geregistreerd. De verwerende partij concludeert hierop dat de verzoekende partij bijgevolg niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

Voormelde motieven zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij betoogt dat onvoldoende rekening wordt gehouden met haar gezins- en economische situatie en de omstandigheden waarin de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet door haar partner, wijst de Raad erop dat dit de materiële motivering betreft.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid waarnaar verwezen wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; ⁽²⁾

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. ⁽⁴⁾

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De eerste voorwaarde waaraan de verzoekende partij dient te voldoen om overeenkomstig artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van een verblijfsrecht te genieten in België, is de partner, te zijn van een burger van de Unie met wie ze overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Het is inderdaad zo dat op het ogenblik van dat de aanvraag werd ingediend er een verklaring van wettelijke samenwoning voorlag. Deze verklaring werd eenzijdig stopgezet op 22 januari 2019. Hierna werd een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning op 11 februari 2019 afgesloten. Deze verklaring was op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, nog niet geregistreerd. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Bijgevolg voldoet de verzoekende partij niet aan de voorwaarden van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden waarin de wettelijke samenwoning eenzijdig werden stopgezet doen hieraan geen afbreuk. De Raad kan enkel vaststellen dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, met name 4 maart 2019, de nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning nog niet geregistreerd was.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, daar uit hetgeen voorafgaat blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan de voorwaarden van artikelen 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij enkel toegelaten was om te werken op het Belgische grondgebied omdat ze op 5 september 2018 een aanvraag ingediend had voor een verblijfskaart van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar wettelijk geregistreerde partner, die de Belgische nationaliteit bezit. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij enkel was toegelaten om te werken omdat ze voormelde aanvraag ingediend had en dit niet op zich het voorwerp uitmaakte van haar aanvraag diende de verwerende partij hier niet omtrent te motiveren bij het nemen van de bestreden beslissing. Tot slot wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat waardoor de verzoekende partij niet van de heer B. en zijn kinderen gescheiden wordt door de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Tot slot wijst de Raad erop dat de rechten vervat in artikel 23 van de Grondwet niet rechtstreeks afdwingbaar zijn doch moet worden gewaarborgd door wetskrachtige regelingen, zoals overigens bepaald in artikel 23, tweede lid van de Grondwet en herhaaldelijk bevestigd tijdens de parlementaire bespreking (RvS 14 april 2000, nr. 86 787). Bijgevolg heeft artikel 23 van de Grondwet geen rechtstreeks werking.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS